

Nr 117.

Av herr **Lovén**, angående pensionering av landets justerare.

Vårt land är indelat i 24 justeraredistrikt med en justerare i varje distrikt. Dessa tjänstemän, som tillsätts av kungl. mynt- och justeringsverket, avlönas med arvode, vilket utgår i form av viss, av kungl. mynt- och justeringsverket fastställd ersättning för varje förrättning. Detta arvode varierar högst väsentligt. Så kan i vissa distrikt arvodet helt föda sin man, medan det i andra närmast har formen av en biförtjänst. I de flesta distrikt är dock justeraren helt sysselsatt för statens räkning.

Under krisåren bestämdes att visst tilläggsarvode skulle utgå på de förut fastställda ersättningarna för varje förrättning. Detta tilläggsarvode fick dock inte uppbäras av justerarna mera än till ett visst belopp. Överskrider tilläggsarvodet det fastställda beloppet, skall det överskjutande inlevereras till kungl. mynt- och justeringsverket. Den fond, som uppstår av dessa medel, är bestämd att användas till ändamål som av Kungl. Maj:t framdeles kan komma att beslutas.

Justerarna har ingen pensionsrätt, då deras ersättning utgår i form av arvode, men det förefaller, som om rättvisan bjöde, att den fond de själva framskapat, borde användas för deras pensionering på ålderns dagar.

Pensionen borde i så fall utgå efter den proportion de helt använts i statens tjänst och det arvode de härför uppburit. Detta arbete kan direkt utläsas i deras journalers årssammandrag.

Lämpligaste pensionsåldern m. m. torde under en blivande utredning utrönas, men billigheten torde kräva, att de äldre justerare, som inneha nödig hälsa och arbetsförmåga, få tjänstgöra tills pensionsfrågan hunnit ordnas. Något direkt anslag för justerarnas pensionering torde icke komma att behövas, då den fond som bildats och som alltjämt växer, härför torde vara tillfyllest.

Med stöd av vad jag ovan anført, får jag därför hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning huruvida och på vad sätt pensionering av landets justerare kan åstadkommas.

Stockholm den 21 januari 1926.

Carl Lovén.

